

blive gjengivne i meget lignende Afbildninger og umiddelbart overførte f. Ex. paa en lille Marmorplade, og at dette Produkt saaledes bliver henregnet til Brugsgjenstand, medens det i Virkeligheden er en Afbildning af Kunstværket? Jeg skal ogsaa bemærke — og jeg haaber ikke, at det vil vække nogen Forargelse, at jeg anfører fremmede Lovgivninger — at det ikke er mig bekjendt, at nogen fremmed Lovgivning indeholder Bestemmelser af den Natur. Jeg skal vel vedgaae, at den preussiske Lovgivning tillader Benyttelse af kunstneriske Arbejder til Mønster for Haandværkere og Industridrivende, men det er ogsaa kun, saavidt jeg veed, i de tydske Lovgivninger, at Eligt finder Sted, og jeg paaberaaber mig idag ikke den tydske, men den franske og engelske i Modsætning dertil. De kjende ikke saadanne Bestemmelser, de have derimod en meget omfattende Lovgivning til Beskjærmelse for Haandværkere og Industridrivende. Noget Beslægtet kjende vi i vore Patenter, om hvilke vor Lovgivning dog er høist ufuldstændig; disse Lande have derimod en meget omfattende Patentlovgivning, der skjærmer Haandværkere og Industridrivende, som henvende sig til en Kunstner om at erholde en Tegning til Mønster for sit Fabrikat og betaler ham derfor. Det er mig ikke bekjendt, at den preussiske Regel senere er forandret, men europæisk Ret er det ikke.

Spødv nu Kunstværkers Gjengivelse som Illustrationer i trykte Bøger og Blade angaaer, skal jeg bemærke, at som Reglen staaer, vil det være tilladt for Udgiverne af „Illustreret Tidende“ at holde en Tegner, som den Dag, da Udstillingen paa Charlottenborg aabnes, gaar op og tegner et hvilket som helst Maleri, hvilket da et Par Dage efter kommer til at staae trykt i „Illustreret Tidende“. Der er ikke blot Spørgsmaal om Benyttelsen af et Kunstværk, naar det af Kunstneren selv er benyttet, men den allerførste Gjengivelse, som Loven jo ellers vil skal ligge i Kunstnerens Haand, tilføder § 7 c Illustreret Tidendes Udgivere at tilegne sig. Dette forekommer hele Udvalget at være urigtigt. Har den Side af Sagen ikke for sig selv den store Betydning i pekuniær Henseende for Kunstneren, saa vil den dog senere kunne faae det, og det vil altid for den danske Kunstner

have en stor Betydning, at ikke „Illustreret Tidende“ som Nyhedsogjenstande skal gjengive hans Billeder i en Skikkelse, som han ikke kan være tjent med. Man vil ganske vist paaberaabe sig, at Eftertrykslovgivningen skulde hde en bestemt Analogi netop for denne Undtagelse, men ved nærmere at see paa Sagen turde dette ikke være saa. Det er ganske rigtigt, at efter denne Lovgivning staaer det Udgiverne af Læsebøger og Eligt frit for at benytte enkelte Dele af Digterarbejder; men det er dem ikke tilladt at benytte Forfatteres Manuskript og at gjengive det første Gang i Trykken. Dette vil derimod denne Paragraf tillade ligeoverfor Kunstværker, og dertil kommer, at den nævnte Lovgivning udtrykkelig indskrænker Berettigelsen til enkelte Dele af de trykte Bøger og derhos først efter en vis Tids Forløb, nemlig et Aar efter at Bogen er udkommen i Trykken. Det forekommer derfor Udvalget, at der ikke er tilstrækkelig Anledning til at gjøre disse Undtagelser. — Jeg har allerede bemærket, at der med Hensyn til Lit. b. er Meningssforskjellighed, idet to af Udvalgets Medlemmer have meent at kunne slutte sig til Lovudkastet i saa Henseende.

Klausen: Der er, som den ærede Ordfører har bemærket, to Punkter, med Hensyn til hvilke jeg i Forbindelse med et andet Medlem af Udvalget stille os fra sammes Fleertal. Det første angaaer Lit. a.: „Gjengivelsen af Kunstværker, som ere opstillede paa offentlige Pladse eller af Bygningers Ydersider eller de derpaa anbragte kunstneriske Prydelser.“ Naar det Princip er slaaet fast, at Kunstneren har en saadan Eneret over sit Arbejde, at Ingen uden hans Samtykke har Ret til at eftergjøre det, saa synes vel deraf at følge, at denne Ret ikke kan gaae tabt, fordi hans Arbejde er i offentligt Eie; men paa den anden Side kan det ikke nægtes, at saadanne offentligt udstillede Arbejder staae i et særligt Forhold til det hele offentlige Liv, i et andet Forhold end de Værker, der opbevares under Laas og Luffe, i Privatmands Eie, i Museer og andre Samlinger, eller i Kirker. Naar saadanne Arbejder ere offentligt udstillede, saa ere de tilgængelige for Enhver, der opholder sig paa Stedet, og det synes da, at det er i Publikums Interesse, at